

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 10C/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418205672
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Oswaldová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2019:1418205672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Miriam Oswaldovou v právnej veci žalobkyne: K.. N. N., W.. XX.XX.XXXX, M. F. W. XXXX/XX, XXX XX F., zast.: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 2.093,68 Eur, na účet žalobkyne, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 17.12.2018, doručenou súdu 16.04.2018, domáhala od žalovaného zaplata sumy 2.093,68 Eur titulom bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 28.11.2014 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, so splatnosťou 42 mesačných splátok s výškou splátky 47,43 Eur s celkovou čiastkou na úhradu 2.142,06 Eur. Zároveň bola žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 1.451,52 Eur. Zo žiadosti/zmluvy o poskytnutí revolvingového podpísanej žalobkyňou 27.11.2014 a žalovaným 28.11.2014 vyplýva, že žalobca v bode 5 žiadal o poskytnutie úveru vo výške 1.500,- Eur so splatnosťou 42 splátok, s výškou mesačnej splátky 47,43 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.142,06 Eur s predpokladanou RPMN 26,17%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,08%, priemernou RPMN nákladov za úver vo výške 36,30%, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 2.142,06 Eur, pri predpokladanej RPMN 26,17%, ročnej úrokovej sadzbe 18,08%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 150,- Eur. V bode 6 sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere, z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500,- Eur, splatnosť úveru je 42 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 47,43 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.142,06 Eur s predpokladanou RPMN 26 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 28,08%, priemernou RPMN nákladov za úver vo výške 36,30%, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 1.500,- Eur, pri predpokladanej RPMN 26 %, ročnej úrokovej sadzbe 18,08 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.142,06 Eur. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 28.11.2014 vyplýva, že žalobkyni bol schválený úver vo výške 1.500,- Eur so splatnosťou 42 mesiacov s celkovou mesačnou splátkou úveru vo výške 81,99 (mesačná splátka úveru vo výške 47,43Eur + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby) s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 01.01.2015, s dátumom splatnosti poslednej splátky

úveru 01.06.2018, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 1. deň, ročnou RPMN úveru 26 %, s priemernou RPMN nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 36,30 %, celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť 2.142,06 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa dohody o poskytnutí služby 1.451,52 Eur. Zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou, pričom žalobkyňa mala za to, že zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V oboch prípadoch žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5, ktorú následne žalovaný podpísal. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy - žiadosti nebola táto časť vyplnená. Následne žalobkyňi došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru, toto však nie je zo strany žalobkyne podpísané. Vzhľadom na uvedené mala žalobkyňa za to, že absentuje prvá základná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9, t.j. chýba písomná forma. Žalobca mal za to, že ide o nekalú praktiku žalovaného, nakoľko žalobca v čase podpisu zmluvy nevie, v akej výške a s akými podmienkami mu bude úver schválený, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru mu má byť oznámené následne žalovaným, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru ani podmienky, za ktorých mu bude úver poskytnutý. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch sa tak úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň mala žalobkyňa za to, že v zmluve absentujú ďalšie podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na uvedené sa poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše zmluva obsahuje úrokovú sadzbu vo výške 36,30 % ročne. V zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Uvedená odplata výrazne prevyšuje odplatu obvyklú. Podľa informácií NBS SR priemerná RPMN za mesiac 11/2014 predstavovala 13,02 %, za obdobie 10/2014 predstavovala 12,92 %, za obdobie 09/2014 predstavovala 13,16% a za obdobie 08/2014 predstavovala 13,20%. Zároveň žalobkyňa považovala dohodu o poskytnutí služby súvisiacu s predmetným úverom za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára a na tom nemení nič skutočnosť, že k tejto zmluvnej podmienke nemusela žalobkyňa pristúpiť. Žalobkyňa zaplatila žalovanému zo zmluvy doposiaľ 3.443,68 Eur titulom úveru. Výška úveru bola 1.350,- Eur (odpočítané o odplatu za dohodu o poskytnutí služby vo výške 150,- Eur). Žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 2.093,68 Eur, ktorú žalobkyňa žiadala uhradiť.

2. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 15.02.2019 a žalovaný doručil súdu dňa 04.03.2019 svoje vyjadrenie k žalobe, v ktorom popieral tvrdenie o tom, že v prípade predmetnej zmluvy nebola splnená požiadavka na písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný uviedol, že zmluva je členená na údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR a údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR. Poukázal na Bod 7 Zmluvy, ktorý hovorí, že "Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 splácať požadovaný úver poskytnutú čiastku jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru (pričom výška úrokov a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5) bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa. V prípade, že Dlžník nebude súhlasíť so zmenami týkajúcimi sa výšky a ostatných parametrov úveru, je oprávnený od zmluvy odstúpiť, príp. túto zmluvu s okamžitou účinnosťou písomne vypovedať v lehote jedného mesiaca odo dňa doručenia tejto zmluvy". ďalej poukázal na Článok 2 ods. 2.1 Zmluvných dojednaní, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy v ktorom sa uvádza, že "Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len Žiadosti/Zmluvy) nim požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti/Zmluvy, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti/Zmluvy bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa".

3. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne o absencii termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, z ktorých vyplýva, že

doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní podľa žalovaného vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Na podporu uvádzaných tvrdení poukázal žalovaný na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166 a uviedol, že má zato, že termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka. Poukázal na to, že termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, ktorý bol zaslaný dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Podporne poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Žalovaný uviedol, že Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500093630 obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený a v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukázal, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ podľa žalovaného potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58.

4. Žalovaný poprel aj tvrdenia žalobkyne o neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb, nakoľko samotná Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytovaní služieb uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Z článku I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb podľa žalovaného vyplýva, že: „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok“. Toto ustanovenie je podľa žalobcu len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpisovaná. Žalovaný má zato, že Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytovaní služieb. To, že uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne zachytenie Dohody na odlišnom dokumente, ako Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K odplate podľa Dohody o poskytovaní služieb v spojení s povinnosťou zápočtu do výšky RPMN dal žalovaný do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018.

5. Žalovaný namietal aj tvrdenia žalobkyne o nesprávnom výpočte RPMN z dôvodu nezahrnutia odplaty v zmysle dobrovoľnej a individuálne dojednanej Dohody o poskytovaní služieb, nakoľko podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Z ustanovenia písmena g) podľa žalovaného vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytovaní služieb má dobrovoľný charakter, čo potvrdzuje jej článok I., bod 2, ako aj osobitná asignácia. Ak by teda žalovaný dokument vôbec nepodpísal, tento by nikdy nevznikol.

Pokiaľ by odplata v zmysle Dohody o poskytovaní služieb bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Žalovaný poukázal na Smernicu Rady 2008/48/ES z 29.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vo svojej Kapitole 1. čl. 3 písm. g) kde sa hovorí, že: „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“ Z uvedeného podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle článku I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb.

6. Vo svojom vyjadrení žalovaný ďalej poprel aj tvrdenia žalobkyne o nesprávnom uvedení priemernej hodnoty RPMN. V zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase uzatvorenia Zmluvy, je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnená podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Podľa § 21 ods. 2 predmetného Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch Ministerstvo financií Slovenskej republiky alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch.

7. Žalovaný poprel aj tvrdenia žalobkyne, že zabezpečenie plnenia záväzku spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy formou dohody o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko podľa jeho názoru Dohoda o zrážkach zo mzdy je zákonný spôsob zabezpečenia pohľadávky, pre ktorej uplatnenie sa žiadne súdne rozhodnutie o pohľadávke nevyžaduje ani nepredpokladá. Žalovaný uviedol, že prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy sa pristupuje k splneniu povinnosti dlžníka, t. j. k úhrade splátok úveru. Podstatou dohody o zrážkach zo mzdy je, že platiteľ mzdy dlžníka uhradza na základe dlžníkovho súhlasu (vyjadreného v Dohode o zrážkach zo mzdy) jeho splatný dlh pomocou zrážok zo mzdy, a tieto poukazuje na účet veriteľa, čím sa spláca veriteľova pohľadávka. Tento inštitút patrí k tradičným prostriedkom zabezpečenia záväzkov, ktorý upravuje Občiansky zákonník, a slúži najmä k úhrade dlhu zo zmluvy, jeho splátok a úrokov. Jedná sa o rovnocenný spôsob splácania dlhu, akými sú napr. uhrádzanie splátok vkladom v banke, platenie prostredníctvom pošty, trvalým príkazom a pod. Veriteľovi vzniká právo použiť tento inštitút, len čo sa pohľadávka stala splatnou. Na jeho použitie sa neviaže schválenie rozhodnutím súdu, ani žiadna súdna kontrola, ale existencia právnej skutočnosti, napr. porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, v tomto prípade nesplácanie dohodnutých splátok. Tento zabezpečovací inštitút nebol zo spotrebiteľského práva zákonodarcom vylúčený ako neprípustný, ako sa napr. stalo pri zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti (platí tzv. teória racionálneho zákonodarstva). Žalovaný nemietol, že Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, ale predstavuje individuálne dojednaný právny úkon a poukázal na bod I, bod II a bod III tejto Dohody. Žalovaný má zato, že z dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva poučenie o dobrovoľnosti uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, akou formou môže žalobca odmietnuť uzavretie a čo je dôsledkom uzavretia dohody a aj poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy je v texte zvýraznené práve pre to, aby priemerne opatrná osoba konajúca s rozumne očakávateľnou mierou obozretnosti si pri prvom pozretí textu dohody o zrážkach zo mzdy všimla uvedené skutočnosti. Žalovaný poukázal aj na to, že hneď v prvom a druhom bode dohody o zrážkach zo mzdy sa opakuje informácia o tom, že uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy nie je povinné a ako môže dlžník „odmietnuť“ jej uzavretie. S prihliadnutím na tvrdenia, ktoré uviedla žalobkyňa nie je možné podľa žalovaného zistiť, že by žalobkyňa poprela možnosť prečítania si dohody o zrážkach zo mzdy či samotné prečítanie, možnosť odmietnuť uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy či akékoľvek námietky nasledujúce po jej uzavretí. Uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy teda podľa žalobcu spĺňa všetky podmienky, ktoré určil zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a teda predstavuje individuálne dojednaný právny úkon: - dohoda o zrážkach zo mzdy bola vždy uzavretá na samostatnom liste a dohodu o zrážkach zo mzdy žalobkyňa uzavrieť nemusela. Žalovaný poukázal, že dohoda o zrážkach zo mzdy obsahuje poučenie aj o dôsledkoch jej uzavretia, teda čo dohoda znamená, aké má následky, kedy sa zrážka zo mzdy vykonáva, že už nie je potrebný ďalší súhlas dlžníka, a že takýto súhlas udelil priamo podpísaním dohody.

Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a súčasne zaviazal žalobcu k náhrade trov právneho zastúpenia

8. Žalobkyňa v rámci repliky doručenej súdu dňa 19.03.2019 poukázala na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. Februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). V Rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaného o tom, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v Zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto zmluvy.

Žalobkyňa má za to, že dojednania uvedené v Zmluvných dojednaniach sú písané takým miniatúrnym písmom, že nemožno spravodlivo očakávať, že spotrebiteľ si tieto má možnosť pri podpísaní zmluvy s porozumením prečítať a pochopiť. Jedná sa o jednu z množstva formulárových dokumentov, predložených spotrebiteľovi na podpis ako podmienka pre získanie úveru. Dojednania či už v samotnej Zmluve ako aj v zmluvných dojednaniach podľa žalobkyne nemajú prednosť pred zákonnou ochranou spotrebiteľa, a preto ich ani nemožno nadradzovať nad ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorého účelom je zabezpečiť zvýšenú ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Žalovaná opakovane namietla, že Žiadosť o schválenie úveru neobsahuje povinné náležitosti spotrebiteľských úverov, ako je najmä, ale nie len RPMN a konečná splatnosť úveru. Žiadne z týchto povinných údajov nie sú v samotnej Žiadosti o poskytnutie úveru uvedené, alebo sú uvedené nesprávne (RPMN), preto nemožno tieto ustanovenia informatívneho charakteru považovať za riadne dojednané. Zmluva trpí podľa žalobkyne vážnymi vadami právneho úkonu z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí v zmysle ZoSÚ. Údaje uvedené v Oznámení o schválení úveru nemožno považovať za súčasť Zmluvy, pretože v čase podpisu zmluvy spotrebiteľ vôbec nevedel, aké údaje budú v Oznámení uvedené, tieto sa dozvedel až následne po podpise Žiadosti o poskytnutie úveru. Z toho dôvodu nemožno o Oznámení hovoriť ako o súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa sa ďalej vyjadrila k tvrdeniu žalovaného, ktorý namietol absenciu údaje o konečnej splatnosti. V zmysle už citovaného rozhodnutia 36Csp/115/2016 OS Košice I., zo dňa 15.5.2018 je potrebné dobu trvania zmluvy aj pri revolvingovom úvere ohraničiť, keďže ani revolvingový úver neposkytuje veriteľ do nekonečna resp. na neobmedzený čas. Termín konečnej splatnosti uvedený v Oznámení o schválení úveru zaslanom dlžníkovi má byť podľa žalovaného splnením zákonnej požiadavky na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Žalobkyňa namietla takéto tvrdenie, keďže termín konečnej splatnosti má byť uvedený v Zmluve a Oznámení o schválení úveru je iba jednostranným informatívnym dokumentom zaslaným spotrebiteľovi a nie je teda súčasťou Zmluvy, keďže neobsahuje ani podpis žalobcu spotrebiteľa a ani mu tento dokument pri podpise Zmluvy nebol známy. Údaj 42 mesiacov na Žiadosti o schválenie úveru nie je možné podľa žalobkyne považovať za postačujúci, keďže údaj o konečnej splatnosti má byť v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený jednoznačne tak, aby spotrebiteľ nemusel vykonávať ďalšie výpočty. Skutočnosť, že v Oznámení o schválení úveru je uvedený dátum poslednej splátky neobstoja, keďže tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca (formulárová zmluva), a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Žalobkyňa poukázala na Rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 4Co/333/2017 zo dňa 27.03.2018.

Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, údaj „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Podľa Rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, „pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010)“. Nestačí len dedukcia z toho, kedy sú splátky splatné a koľko má byť splátok.

K námietke žalovaného, že by odmena vyplývajúca z Dohody o poskytovaní služieb mala byť zahrnutá do výšky RPMN a že Dohoda nebola podmienkou pre vznik zmluvy, žalobkyňa uviedla, že tieto tvrdenia ak aj tvrdenie, že Dohoda o poskytovaní služieb je zmluvou individuálne dojednanou a dobrovoľnou, nemôžu obstáť. Už v samotnej žiadosti o poskytnutie úveru je odmena z Dohody o poskytnutí služieb zahrnutá vo výške mesačnej splátky 81,99 Eur. Žalovaný ju však už nezohľadnil ani v RPMN, a ani ju nezahrnul do celkovej sumy, ktorú má spotrebiteľ uhradiť. V Žiadosti je uvedené suma 2.142,06 Eur, pri čom v skutočnosti mal zaplatiť 3.443,58 Eur (81,99 x 42 Eur). V splátke 81,99 Eur však zahrnutá je, preto nemožno v žiadnom prípade považovať Dohodu o poskytnutí služieb za individuálne dojednanú. V prípade, že by žalobkyňa odmietla Dohodu o poskytnutí úveru uzavrieť by stratila ako spotrebiteľ možnosť na poskytnutie úveru, preto Dohoda je podľa žalobkyne jednoznačne podmienkou pre uzatvorenie úveru a nemožno ju za žiadnych okolností považovať za dobrovoľnú.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že nedisponuje Dohodou o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.11.2014 (ďalej len „Dohoda“), ktorú žalovaný v konaní predložil, nie je si vedomá uzatvorenia na samostatnom tlačíve. Dohoda má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spotrebiteľmi. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa sa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom nepovažujú za individuálne dojednané. Dohoda bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednaní. Na základe uvedeného žalobkyňa opätovne požiadala, aby súd vyhovel žalobe v celom rozsahu.

9. Súd nariadil pojednávanie na deň 17.09.2019 na ktoré sa nedostavil právny zástupca žalobkyne. Predvolanie na pojednávanie mal vykázané riadne a včas dňa 21.05.2019. Nedostavila sa právna zástupkyňa žalovaného. Predvolanie na pojednávanie mala vykázané riadne a včas dňa 20.05.2019. Dňa 16.09.2019 doručil právny zástupca žalovaného súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a zároveň vyslovil súhlas žalovaného s rozhodnutím vo veci bez jeho prítomnosti. Dňa 17.09.2019 doručila právna zástupkyňa žalobkyne súdu žiadosť o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a tiež vyslovila súhlas s pojednávaním v jej neprítomnosti. Súd konal v zmysle §180 CSP v neprítomnosti strán sporu. 10. Súd vo veci vykonal dokazovanie nasledujúci listinnými dôkazmi, a to: žaloba zo dňa 17.12.2018 doručená súdu dňa 19.12.2018, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru /zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 28.11.2014, zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.11.2014, dohoda o poskytovaní služieb zo dňa 28.11.2014, splátkový kalendár, sumarizácia úhrad, výpočet RPMN pre spotrebiteľský úver, odpoveď na žiadosť zo dňa 05.10.2018, výpismi z účtu, dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 28.11.2014, zápisnica o pojednávaní zo dňa 17.09.2019. Súd po vyhodnotení jednotlivých dôkazov, a to každého dôkazu jednotlivo a všetkých v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo a obsah súdneho spisu, ustálil nasledovný skutkový stav:

11. Žalobkyňa uzatvorila dňa 28.11.2014 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1.500,- Eur. Poskytnutý úver sa žalobkyňa zaviazala splatiť spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach vo výške 47,43 Eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 26 %, s priemernou RPMN nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 36,30 % s tým, že žalobkyňa mala celkovo zaplatiť 2.142,06 Eur, schválená výška revolvingu mala byť vo výške 1.500,- Eur, pri predpokladanej RPMN 26 %, ročnej úrokovej sadzbe 18,08 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.142,06 Eur. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru ako aj zmluva o revolvingovom úvere boli vyhotovené vo forme formulárovej zmluvy. Súčasťou formulárovej zmluvy bolo poučenie dlžníka o tom, že v prípade uzavretia dohody o poskytovaní služieb veriteľ poskytne dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Za to sa zaviazal dlžník uhradiť odplatu vo výške 150,- Eur. Dňa 28.11.2014 oznámil žalovaný žalobkyňi ako dlžníkovi, že bol schválený úver - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s tým, že schválená výška úveru predstavuje 1.500,- Eur, ktorý mala žalobkyňa splácať v 42 mesačných splátkach po 81,99 Eur (mesačná splátka úveru vo výške 47,43Eur + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby) s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 01.01.2015, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 01.06.2018, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 1. deň, ročnou RPMN úveru 26 %, s priemernou RPMN nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 36,30%,

celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť 2.142,06 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 1.451,52 Eur.

12. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 28.11.2014 Zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, na základe ktorej žalovaný reálne poskytol žalobkyni úver vo výške 1.350,- Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazal splatiť v 42 mesačných splátkach po 81,99 Eur (mesačná splátka úveru vo výške 47,43Eur + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby). Nebolo sporné ani to, že žalobkyňa uhradila žalovanému v splátkach celkovo sumu 3.443,68 Eur (prevodom u bankového účtu sumu 3.361,69 Eur a formou zrážok zo mzdy sumu vo výške 81,99 Eur).

13. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd p r á v n e u z a t v á r a:

14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

17. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

18. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

19. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

20. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

21. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

22. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

23. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

28. Podľa § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

29. Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

30. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

31. Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

32. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

33. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

34. Podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobie, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

35. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

36. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok

istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

37. Podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

38. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa

39. Podľa § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

40. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že zo strany žalovaného bola zmluva o poskytnutí revolvingového úveru č. XXXXXXXXXXXX podpísaná dňa 28.11.2014 a žalobkyňa ju podpísala dňa 27.11.2014. Vzhľadom k tomu, že údaje v bodoch 5 a 6 zmluvy sú zhodné (okrem údajov o výške RPMN, ktorý však nie je vecou dohody, ale výška RPMN vyplýva z ostatných dohodnutých parametrov zmluvy), je potrebné uviesť, že žalovaný návrh na uzavretie zmluvy žalobcu akceptoval, a teda medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu zmluvy, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni finančné prostriedky vo výške 1.500,- Eur, ktoré mala žalobkyňa splácať v pravidelných 42 mesačných splátkach vo výške 47,43 Eur. Zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu ako aj predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaný reálne poskytol žalobkyni úver vo výške 1.350,- Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach po 81,99 Eur (mesačná splátka úveru vo výške 47,43Eur + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby). V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa uhradila žalovanému v splátkach celkovo sumu 3.443,68 Eur.

41. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že strany sporu uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení § 2 písm. a/, písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver v rámci svojho podnikania a žalobca pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a má podobu štandardnej formulárovej zmluvy typickej tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch opakovane a spotrebiteľ, vzhľadom na formulárovú predtlač, jej obsah nemôže žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť, to isté platí aj o dohode o poskytnutí služby, ktorá mala akcesorický charakter vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a túto je podľa názoru súdu rovnako potrebné posudzovať v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. či obsahuje všetky podstatné náležitosti.

42. V danom prípade súd dospel k záveru, že bola dodržaná písomná forma zmluvy v zmysle § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže zmluva bola uzavretá na základe návrhu žalobcu v podobe žiadosti žalobkyne ako dlžníka o poskytnutie úveru zo dňa 27.11.2014 vyjadreného v bode 5 a prijatím návrhu dlžníka zo strany žalovaného dňa 10.01.2014 vyjadrené v bode 6 zmluvy. Medzi návrhom a prijatím návrhu nie je (okrem už spomínanej RPMN) žiaden podstatný rozdiel v dôsledku ktorého by

bolo možné toto prijatie návrhu považovať za nový návrh, s ktorým by žalobca ako navrhovateľ zmluvy nesúhlasil. Pokiaľ však ide o oznámenie veriteľa o schválení revolvingového úveru dlžníkovi zo dňa 28.11.2014, toto súd považoval za jednostranný právny úkon zo strany žalovaného.

43. Vzhľadom k tomu, že išlo o spotrebiteľský úver, uzatvorená zmluva vrátane dohody o poskytovaní služieb musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy však súd zistil, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/, písm. j/, písm. k/, písm. y/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

44. V zmluve, resp. dohode je uvedená iba výška mesačnej splátky 47,43 Eur. Takéto určenie nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko žalovaný neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup žalovaného považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

45. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C 42/2015. V tejto súvislosti súd konštatuje, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona, však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Na viac súd poukazuje aj na samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úver je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 70,20 Eur spotrebiteľovi nie je zjavné, koľko má uhradiť na istinu úveru a koľko na odplatu veriteľa titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuviedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade jednoznačne môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu k článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov.

46. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 71/2017, ktorý uviedol, že „v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo

dňa 09.11.2015 v ods. 17 súd vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutiami krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 01.01.2013. V danom prípade je tu zrejмый konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.“

47. K argumentácii žalovaného k otázke potreby členenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 05.09.2018, sp. zn. 11Co/200/2017, podľa ktorého „text zákona v aktuálnom znení je odlišný od textu Smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovne znenie zákona, v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22. februára 2018). Zámerom zákonodarcu (vyjadrenom aj v úvodnej časti dôvodovej správy) síce bolo transponovať smernicu v celom rozsahu a nepochybne nebolo aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ bolo v rozpore s článkom 10 ods.2 smernice (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017), avšak do „konfliktu“ sa zákon so smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa stanovením

požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky. Až rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti V. F. bolo konštatované, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Zámer zákonodarca transponovať smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený ale (zákonodarcu) tak urobil nad rozsah smernice a až následne bol označeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie konštatovaný rozpor, ktorý aktuálne (zákonodarcu) zosúladiť zákonom (zák. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), ktorým došlo i k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. mája 2018 (termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahrádza slovami „frekvenciu splátok“). Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z. z. so súčasťou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z., vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarcu v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým sa zmenilo aj ustanovenie § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z., vyjadril (po prvýkrát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno preklenúť výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ len spresňuje, čo splátka zahŕňa (porov. iný záver uznesenie NSSR sp. zn. 3Cdo 146/2017 bod 26, 25). Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2017). Novelou (zákonom č. 568/2007 Z. z.) bol doplnený nový odsek 2 § 566 OZ. Táto úprava určuje, v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa započíta najprv plnenie na istinu a až potom na úroky. Toto poradie môže zmeniť len dlžník (nie veriteľ). Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obch. z.) Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka (viď článok „Prečo rozsudok SD EÚ vo veci C 42/2015 nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Eurokonformným výkladom by tak nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

48. Rovnako z úverovej zmluvy a dohody o splátkach nie je možné zistiť ani údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v dohode. Význam uvedeného ustanovenia spočíva vo vedomosti spotrebiteľa o hraničnom termíne dokedy musí úver uhradiť už pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak posúdiť, či je vôbec spôsobilý v takom časovom horizonte úver splácať. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. V zmluve o revolvingovom úvere doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru ani nie sú uvedené. Pokiaľ žalovaný poukazoval na zmluvné dojednania, ktoré mali tvoriť súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, pričom z uvedených dojednaní z čl. 4 ods. 4.5 malo vyplývať, že dátum splatnosti poslednej splátky je zároveň termínom konečnej splatnosti, súd sa s týmto arumentom nestotožnil. V spotrebiteľských vzťahoch nie je prípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli zahrnuté do zmluvných dojednaní, na ktoré samotná zmluva len odkazuje, a to jednak práve s ohľadom na spotrebiteľskú povahu vzťahu a zároveň s odkazom na kogentne vyžadovanú písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Písomná forma je zachovaná, ak je zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom všetkými jej účastníkmi. Zmluvné dojednania by nemali obsahovať ustanovenia, ktoré predstavujú dohodu o zákonom stanovených náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj preto, že bežný spotrebiteľ nepredpokladá úpravu pre neho najvýznamnejších skutočností týkajúcich sa základných podmienok spotrebiteľského úveru v menej prehľadných dojednaniach.

49. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, podľa ktorého údaj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Obdobne podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010).

50. Napokon súd neprihliadol ani na špecifikáciu doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, na ktorú žalovaný poukazoval v súvislosti s oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko toto oznámenie žalovaného o schválení úveru nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou, ale ide o jednostranný právny úkon zo strany žalovaného (ako súd už vyššie uvádzal).

51. Absencia náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch spolu s chýbajúcim rozpisom splátok na istinu, úroky a poplatky spôsobuje, že úverová zmluva sa v zmysle § 11 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúčinnú a bez poplatkov.

52. Ďalej podľa názoru súdu absentuje náliežnosť § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v zmluve uviedol ročnú úrokovú sadzbu vo výške 45%. Podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska zistených na internetovej stránke NBS, priemerná RPMN za mesiac 11/2014 predstavovala 13,02 %, za mesiac 10/2014 predstavovala 12,92 %, za mesiac 09/2014 predstavovala 13,16 % a za mesiac 08/2014 predstavovala 13,20%. Je evidentné, že v prípade predmetnej úverovej zmluvy zo dňa 28. 11. 2014, sa jedná o viac ako trojnásobné prekročenie tejto priemernej úrokovej sadzby (priemerná RPMN bola 36.30%). Je pritom všeobecne známe, že subjekty poskytujúce úvery z vlastných zdrojov, vyžadujú úroky vyššie než úroky požadované bankami v danom čase. Miera tohto prekročenia, v ktorej sú ešte úroky požadované nebankovými subjektmi akceptovateľné, však nesmie prekročiť rámec dobrých mravov. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 26/2011, v zmysle ktorého „pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni "zhodnotiť" obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“.

53. Obdobne súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 114/2014 zo dňa 05.11.2014, ktorý uviedol: „výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľné a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností“. Súd tiež zdôraznil, že pokiaľ sú úroky neplátne v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať.

54. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmluvy t.j. ku dňu 10.01.2014, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, sa zahrňovali údaje i o tých subjektoch finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky. Výška obvyklej odplaty musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov upravených § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

55. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti a nemennosti, vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, či dlžník uzatvára zmluvu v situácii preňho nepriaznivej. Preto v súlade s dobrými mravmi je také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presiahne úrokovú mieru v dobe dojednania, obvykle určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

56. V danom prípade úrok dojednaný v zmluve zo dňa 28.11.2014 prekročil 100 % priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami v danom čase. Podľa ustálenej judikatúry súdov sú úroky akceptovateľné, pokiaľ neprekročia práve dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami. Vyššie úroky sú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Preto súd aj v danej veci úrok dojednaný v predmetnej zmluve považuje za úrok v rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom k tomu ustanovenie úverovej zmluvy v časti dohodnutých úrokov za neplatné.

57. Napokon v súvislosti s dohodou o poskytovaní služieb súd konštatuje, že ide o typickú formulárovú zmluvu, ktorú uzatvorili strany sporu, a to žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Jedná sa o služby, ktoré sú viazané na samotný poskytnutý úver. Dojednaná odplata za tieto služby bola v dohode uvedená sumou 1.451,52 Eur. Súd je toho názoru, že dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalobcom ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalobcu, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Predmetom dohody mal byť záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení určitých podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnuté služby. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka súd uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

58. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa).

59. Zo samotného znenia dohody je zrejmé, že sa jedná o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako zvýhodnenie spotrebiteľa poskytovaním „nadštandardných“ služieb. V danom prípade uzavretím dohody sa však žalovaný iba snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu. Takúto dohodu súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalovaného za jeho obchádzanie.

60. V tomto smere súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.02.2016, sp. zn. 15Co/39/2016, podľa ktorého „dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel dohody o poskytovaní služieb, služieb,

ktoré úzko a bezprostredne súvisia so zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel, je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom), tak takáto možnosť bola viac menej len iluzórna, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších (nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú neprimerané, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú praktiku, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom.“

61. Žalovaný nepreukázal, že v prípade Dohody a poskytovaní služieb sa jednalo o doplnkovú službu, ktorú žalobkyňa uzavrieť nemusela. Vzhľadom na celkový charakter predmetnej dohody ako aj výšku odplaty za služby, nemožno takúto službu považovať jednoznačne za doplnkovú. Ako bolo uvedené vyššie, zámerom takejto dohody je jednoznačne obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi (prevyšujúce 100% sadzieb úrokov z úveru poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy) a v neposlednom rade aj obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov.

62. Z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že z pôvodne dojednanej výšky úveru 1.500,- Eur bola žalobkyni reálne poskytnutá iba suma 1.350,- Eur. Uvedená skutočnosť mala v konečnom dôsledku vplyv na výšku RPMN. V prvom rade súd poukazuje na skutočnosť, že v žiadosti o poskytnutie úveru bola uvedená iba predpokladaná výška RPMN 26,17% a následne v bode 6 - údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu je RPMN uvedená vo výške 26 %. Napokon v oznámení veriteľa o schválení úveru zo dňa 28.11.2014 je RPMN uvedená tiež vo výške 26 %. Predmetné údaje o RPMN, ktoré sú jednak v žiadosti o poskytnutie úveru a následne v oznámení veriteľa o schválení úveru uvedené v rozdielnych výškach, pôsobia zmätočne, ktorá skutočnosť už sama o sebe nezodpovedá zákonnej úprave o ochrane spotrebiteľa. Zmyslom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť výhodnosť jednotlivých poskytovaných produktov, pre ktorú skutočnosť má rozhodujúci význam aj údaj o RPMN. Nakoľko žalovaný uviedol spotrebiteľovi pri podpise žiadosti o schválení úveru a následne v oznámení o schválení úveru rozdielne údaje o RPMN, nemožno takýto postup žalovaného považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

63. Na viac žalovaný pri výpočte RPMN nezohľadnil skutočnosť, že žalobkyni bol poskytnutý úver v skutočnosti len vo výške 1.350,- Eur, kedy RPMN bola vypočítaná zo sumy 1.500,- Eur, čím žalovaný znemožnil dosiahnuť žalobkyni reálnu predstavu o poskytovanom úvere zodpovedajúci skutočnosti. Z výpočtu RPMN pre spotrebiteľský úver vyplýva, že pri výške úveru 1.350,- Eur s pravidelnou splátkou 81,99 Eur (mesačná splátka úveru vo výške 47,43Eur + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby), dobe splácania 42 mesiacov, pri splatení celkovej sumy 2.142,06 Eur skutočná RPMN predstavuje 88,15 %. Skutočnosť, že žalovaný výšku RPMN vypočítal nie z reálne poskytnutej sumy 1.350,- Eur, ale zo sumy 1.500,- Eur, spôsobila, že v úverovej zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho sa úver v zmysle § 11 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Napokon aj skutočnosť, že výška RPMN pri poskytnutí spotrebiteľského úveru nebola uvedená v samotnej žiadosti/zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru (kde bola uvedená len predpokladaná výška), ale až následne v oznámení veriteľa o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ako jednostranného právneho úkonu) spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

64. Súd v tomto smere tiež poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017 podľa ktorého RPMN predstavuje jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa,

pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonnodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN., nakoľko obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“.

65. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tieto údaje chýbajú, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN a zároveň údaj o RPMN je rozdielny v zmluve o revolvingovom úvere a v oznámení veriteľa o schválení revolvingového úveru, a preto súd aj z tohto dôvodu dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovaným bol bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že súd posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch pre nesplnenie náležitostí uvedených v odôvodnení tohto rozsudku, bližšie sa nevyjadril k (ne)splneniu všetkých namietaných náležitostí, nakoľko to s ohľadom na doposiaľ uvedené odôvodnenie nepovažoval za potrebné.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že zmluva o úvere vrátane na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver v sume 1.350 Eur je bezúročná a bez poplatkov. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyňa poskytnutý úver v celom rozsahu splatila, a to vo výške 3.443,68 Eur. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.093,68 Eur ako rozdiel medzi skutočne zaplatenou sumou úveru a výškou úveru poskytnutou žalovaným. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobkyňa svoj nárok titulom bezdôvodného obohatenia odvodzovala zo skutočnosti, že úver poskytnutý na základe zmluvy od žalovaného je bezúročný a bez poplatkov, a teda vznikol jej nárok na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalovanému poskytol nad rámec požičanej istiny. V danom prípade, keďže súd dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 28.11.2014 nespĺňa zákonom vyžadované náležitosti spotrebiteľského úveru, ktorá skutočnosť má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.093,68 Eur je dôvodný, a preto žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

67. Pokiaľ ide o ďalšie námietky strán sporu v konaní, súd sa nimi nezaoberal. V tomto smere súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

68. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie.